

Sparekassebogen

Sparekassen for Nørre Nebel og Omegn 1969 - 2019

Et aktivt øjeblik i sparekassens store kontorlandskab fastlåst på en Agfa Negativfilm engang i de tidlige halvfemsere. Men hvad er Margit Bechsgaard mon ved at vise økonomichef Poul Pedersen? Viser hun, hvor høj renten er i andre pengeinstitutter? Eller viser hun Poul Pedersen et godt budskab på den skærm i højre side, der ikke er med på billedet? For den gode fotograf handler det ofte om at lade det være op til betragteren at spekulere lidt over, hvad der mon sker her. Så bliver situationen hængende. (Foto: Torben Stroyer)

hvor han med cykelhjelm i forkert størrelse kørte lige ind i problemer, han havde svært ved at styre. Økonomien var der intet at sige på.

I Blåbjerg kommune boomede turismen videre. Der var 6.600 borgere. Og på rådhuset havde man skabt en moderne og enkel administration. Hvor der engang var en enlig kæmner, sad nu en administrerende direktør og to forvaltningschefer. Kommunalbestyrelsen var blevet strammet ned til 11 medlemmer. En ny borgmester var kommet til med året 1994. Det var Bent Poulsen (V), der afløste Søren Hübschmann (Lokalliste). Han mente, at han efter to perioder i stolen havde aftjent sin værnepligt. Og midt i årtiet tog kommunen også et kraftigt skridt frem

på energiområdet. Nørre Nebel havde et udmærket fjernvarmeværk, der som lidt af en pioner havde fungeret fint med dieselmotorer, kul, koks og fyringsolie siden 1952. Nu kom der også et ”Blåbjerg Biogas”. Og det var oplagt at kombinere de to virksomheder. Der blev etableret et tæt samarbejde. Der blev skabt en lokal energidynamo. Og egnens store kvægbesætninger kom til at levere varme til Nørre Nebel. Det gør de fortsat med hørbar fornøjelse.

Den gode den onde og den virkelig grusomme historie

I sparekassen havde man heller ikke noget at klage over. Godt nok var den ansvarlige kapital i en indskydersparekasse det samme som egenkapitalen. Men der var da også 63 millioner på den konto. Det svarede til 13 procent af aktiverne, hvor lovens krav var otte. Hele 585 millioner havde indskyderne betroet sparekassen. Og de udlån, man skulle leve af, var siden sidste år steget med 12 procent, så man nu havde 411 millioner ude at arbejde. I skabet lå der obligationer for 201 millioner. Så det var en velpolstret sparekasse, som de nu 33 medarbejdere holdt godt igang. Efter skat, afskrivninger og det hele puttede man det år 15 millioner ned til reserverne.

En af de 33 ansatte var direktør Jens Høy. Og han var slet ikke færdig med det eventyr, der var begyndt fem år tidligere. Der kom fortsat journalister forbi. Og når han forklarede det pædagogisk, forstod de (næsten) alle sammen, at det var billigere at betale 8,8 procent i rente på en kassekredit i Nørre Nebel end 15 procent andre steder. Og på den måde forstod også nye kunder det rundt om i landet. Det var den gode historie for begyndere og let øvede.

Men der var også i Danmark først i 90'erne den onde historie om bankdøden, der i nogle tilfælde lignede velforberedte selvmord. Og der var virkelig grusomme historier om pengeinstitutter, der bestemt ikke

Filialen i Nymindegab. Et lille og tilsyneladende stilfærdigt sted. Men her sker der altså ikke så lidt. Nogle gange alt for meget.

En papkasse med risiko

Når et af sparekassens ”rejsehold” rykker rundt mellem filialerne i Henne Stationsby og Nymindegab, har de i bogstaveligste forstand kassebeholdningen med sig. En særlig papkasse bliver brugt til formålet. Og når to medarbejdere er på vej fra den ene filial til den næste, kører den ene, medens den anden har papkassen på skødet. Men det er ikke altid lige problemløst. En dag kommer Poul Pedersen sammen med en kollega kørende til Nymindegab.

Og lige da de drejer ind på p-pladsen ved den lille filial, bemærker de en vogn, der holder og venter. Der er to mand i vognen, og det ser betænkeligt ud. Med hjertet oppe i halsen siger Poul Pedersen: ”Nu springer jeg ud af bilen med kassen. Og når jeg er ovre ved døren, så kører du væk på fuld tryk. Om nødvendigt hen over græsplænen”. Det er ikke særligt logisk. Men sådan gør de. Og netop, da Poul Pedersen stakåndet er fremme ved døren, lyder det: ”Goddag Poul”. Det er lejereren i huset, der er ude for at tage imod de to besøgende, der venter i bilen. Og ved nærmere eftersyn viser de sig at være hverken truende eller farlige - heller ikke ham med mørkt overskæg.

En mandag formiddag er Anne Mette Hansen og Gitte Sørensen efter endt åbningstid i Nymindegab på vej ud fra p-pladsen med kurs mod Henne Stationsby. Det har været en travl formiddag med mange turister i sparekassen. Så der er 3-400.000 kroner i papkassen, der skal med til Henne.

På vej ud fra p-pladsen lyder det pludselig med en let antydning af et skrig: ”Papkassen”! Og ganske rigtigt. Den er ikke i bilen. For i forbindelse med afgang er den blevet sat netop dér, hvor man aldrig skal sætte noget, lige før man kører: På taget. Men den står der endnu, da de to sparekassekvinder med hjertet oppe i livet springer ud af bilen.

Adskillige bilister har glemt mobiltelefoner, tegnebøger, hæksakse, sutteflasker og meget andet mere eller mindre værdifuldt på taget af en bil. Og det har været væk, når de pludselig kommer i tanke om det. Men i Sparekassen for Nr. Nebel og Omegn sætter de vist rekorden den mandag formiddag.

Filialen i Nymindegab er sparekassens ældste lokalafdeling. Den lukker i 2004. Men bygningen rummer i dag museet for ”Nymindegabmalerne”. Og her har sparekassen været en stor sponsor.